

Щоб підкреслити значущість слів, Карл підняв вказівний палець.

— Одне слово, чуєш?

Недомірок витріщався на нього, силкуючись розібрати сказане. Може, він зрештою полишив марні спроби, а може, щось таки второпав — у будь-якому разі він так енергійно кивав, що, здавалося, голова ось-ось відпаде.

— Просто назви їм моє ім'я, — сказав воїн. — Просто скажи «Карл».

РОЗДІЛ 1

Арчі несла було це терпіти. Так званий «герой», який щойно розбив його загін, спокійнесенько пішов собі геть, і Арчі нічого не міг із цим вдіяти. Йому лишалося тільки закипати від люті й безсилля.

Так, теоретично, він міг би підняти меч і кинутися за воїном, але що з того вийшло б? Такий необдуманий вчинок неминуче призвів би до поразки, а в нього і так день невдалий видався. Робити його ще гіршим геть не хотілося.

Натомість Арчі зіп'явся на ноги й роззирнувся — перед очима постало страшне видовище. У своєму загоні він був коротуном і добре знав, почім ківш лиха, але цей день видався найтяжчим.

Його вмовили приєднатися до патруля, який мав захищати решту розбійників від неживих мародерів, котрі надто близько підійшли до їхніх земель. А тепер він лишився єдиним уцілілим і страшенно картав себе. Як йому повертатися додому з такими новинами? А ніяк. У племені його й так багато хто ненавидів і тільки й чекав нагоди, щоб вигнати. І якщо Арчі таки витурять, то йти йому нікуди.

Арчі сьогодні був готовий загинути від гачкуватих рук і гострих зубів зомбі чи стріл скелетів, але навіть це йому не вдалося. Розбійник довго вагався, сміятися чи плакати із цього злого жарту долі, а потім вирішив не вибирати.

Отак він і стояв, схлипуючи й регочучи водночас, коли хтось раптом ляснув його по потилиці.

Арчі розвернувся, вжахнувшись, що то герой передумав і прийшов, щоб закінчити почате. Утім, Арчі навіть не опирався б, він уже навіть хотів, щоб хтось поклав край його стражданням.

Однак він побачив не Карла, а декого набагато гіршого: Торда.

Арчі й Торд були заклятими ворогами з дитинства. Цей поганець діставав його ще з пелюшок: забачивши Арчі в їхньому рідному лісі, Торд ніколи не втрачав нагоду поглузувати з нього або навіть наслати закляття.

Увесь вільний час Торд займав лише тим, що придумував якісь каверзи. Такого хлібом не годуй, дай тільки комусь день зіпсувати. Старійшини в лісовій садибі розбійників роками намагалися стримувати його потяг до жорстокості, — завдяки їм Арчі, власне, дожив до цього дня, — але це не завжди їм вдавалося, тому Арчі щоразу здригався, забачивши давнього ворога.

На жаль, того ранку йому не вдалося схватитися, коли старійшини шукали добровольців у загін. Торд вказав на Арчі, який намагався вислизнути непоміченим, і наполог, щоб він теж пішов.

— Щоб я міг приглядати за ним, — сказав тоді Торд.

У тому, що весь їхній загін розбили, для Арчі був єдиний плюс: Торд більше ніколи його не доймає. Невелика втіха, та все ж.

Але сталося так, що Торд теж вижив.

Ну, хто б сумнівався.

Торд гарикнув на Арчі й посунув на нього, ледве не перечепившись через поли довгої темної мантиї, що видавала в ньому викликача — небезпечного чарівника з розбійницького роду. Арчі зрозумів, що герой наївно подумав, буцім уколошкав Торда, адже той видавався майже мертвим. Якби він не підвівся, Арчі й сам ніколи б не здогадався, що цей гад живий.

— Ну, чого витріщився? — прохрипів Торд, давлячись від приниження й відрази. — Ану поможи!

Арчі хотів поглузувати з викликача в момент слабкості, однак переживав, що в того іще лишилися сили на закляття. Тож коротун швидко підскочив до Торда, який ледве тримався на ногах. Кволий і зранений, він усе ж спромігся ляснути Арчі так, що той покотився на землю. Шоку ніби вогнем обпекло.

— Можна подумати, такий нікчема здатен мене втримати, — глумливо вишкірився Торд. — Знайди мені палицю... Або хоча б меч!

— Але ж усіх неживих перебито. І герой уже пішов, — неспіливо відзначив Арчі, сумніваючись щодо намірів Торда.

— Пощастило йому! — вигукнув Торд і, хитаючись, ступив кілька кроків. — І тобі теж. Тепер подай мені отой меч!

Арчі гарячково роззирнувся і таки знайшов зброю, на яку вказував Торд. Меч був побитий і пощерблений, але не поламаний. Арчі вихопив його і передав викликачеві, навіть не втерши.

Стан меча Торда взагалі не хвилював — він узяв його за руків'я і встромив лезом у землю, опираючись, як на костур. Випроставшись, викликач оглянув поле бою і насупився.

Арчі в цей час мовчав як риба. Він добре знав, що найменшим порухом чи словом міг накликати на себе гнів Торда, а це йому ні до чого. Принаймні зараз.

Після довгої паузи викликач нарешті заговорив.

— Виходить, тільки ми з тобою вціліли? — хрипко прогудів він.

Арчі кивнув. Торд цокнув язиком і скривився.

— Ти за це заплатиш.

— Я? — від подиву в Арчі аж щелепа відвисла. — Але я до цього взагалі непричетний! Я навіть до пуття не бився!

— Отож-бо й воно. Коли ти був так потрібен своїм людям, ти просто скрутився клубочком і вдавав, ніби не чуєш, як вони волають про допомогу. Твої побратими мужньо боролися, а ти лише сидів і спостерігав, як вони гинуть.

— Я... я... я...

Арчі не вірив своїм вухам. Як таке взагалі можна про нього подумати? Він не хотів, щоб його загін перебили! Так, він майже не допомагав своїм у бою, але що він міг удіяти? Торд і решта розбійників усе життя втокмачували йому, що він слабкий і ні на що не здатний, хоч би як не старався. А тепер Торд винуватить його за те, що Арчі нічого не зробив?

— Чим би я зарадив? З мене ніколи користі не було. Я взагалі не хотів з вами йти!

— До цього я й веду! Ти б із радістю дозволив тому герою перебити наш загін, а якби випала нагода — то і все плем'я. Тобі начхати на нас. Ти дав герою знищити наших людей, але не думай, що тобі це зійде з рук.

Від таких несправедливих звинувачень в Арчі аж ноги підкосилися. Якщо Торд дошкутильгає додому і розкаже племені свою жахливу версію подій, то Арчі, вочевидь, розіпнуть на місці. У кращому випадку на нього чекає вічне вигнання.

— Ні, ні, прошу! — розпачливо скрикнув Арчі. — Я знав, що все обернеться лихом! Я так і знав! Я ж застерігав вас усіх!

— Наче слова колись могли зарадити, — пирхнув Торд.

Сказане зачепило Арчі за живе. Він був хирлявим коротуном, який до того ж майже нічого не тямив у магії. Вправно орудувати мечем він не міг, тому саме слова були його єдиною зброєю.

— Щойно я побачив того героя, то вже знав, чим усе закінчиться, — спробував пояснити Арчі. — Я намагався попередити вас! Хотів урятувати! Я хотів урятувати всіх нас!

Торд форкнув, так ніби бачив перед собою жалюгідного розбійника, що впав у свинарник і, закаляний, рачки виповзав звідти.

— А ти піди й розкажи це нашим. Побачимо, що вони на це скажуть.

Торд хитаючись, подався в напрямку садиби розбійників, яка ховалася в хащах густого сусіднього лісу.

— Зажди! — кинувся за ним Арчі. — Нащо ти так мучиш мене? Я ж не становлю для тебе жодної загрози. Це на отого мерзенного героя треба сердитися.

Викликач навіть не озирнувся.

— Його провини тут нема. Як можна винуватити героя за те, що він поведився як герой?

— Але ж це не я знищив наш загін! — намагався не відставати Арчі. — Я — не герой! Хіба тобі самому не набридло, що вони постійно нас доймають?

— Розбійники ніколи не тікають з поля бою! Ніколи!

— А від героя ми тікали!

— Ми перегрупувалися!

Арчі проігнорував очевидну брехню.

— Але ми в будь-якому випадку не могли здолати такого воїна одним патрулем. У нас не було шансів, ось до чого я веду!

Арчі схопив Торда за лікоть. Викликач, скривившись від болю, зупинився і сердито зиркнув на коротуна.

— Ти боягуз.

З цими словами Торд плюнув Арчі в обличчя.

— Нам треба було побігти за підмогою, — втерся той. — Ми могли б ціле плем'я зібрати на бій. Лише подумай, як тоді все могло обернутися!

Торд, замислившись, почухав підборіддя.

— Зібрати все плем'я, щоб прикінчити одного-єдиного героя?

— Саме так! — прояснив Арчі, і в грудях його ворухнулася надія. — Подумай лишень, як розбійники переважають героїв числом. Якби ми могли зібрати всіх-всіх розбійників до купи й разом виступити проти героїв, то нас ніхто не здолав би!

— Ти найбільший нікчема з усіх, кого я знав, — бридливо сплюнув викликач.

— Уяви, що буде, якщо об'єднати п'ять патрулів? А якщо десять? Або двадцять?

— Тут я головний! А якщо ми зберемо всіх розбійників, хто тоді командуватиме?

Арчі знав, що Торда завжди цікавила тільки влада, власне, як і більшість розбійників. Але чого ж він такий недалекоглядний?!

— Ти й сам знаєш, що нам постійно доводиться битися з героями. А тепер скажи: часто ми перемагаємо?

Торд похитав головою, так ніби Арчі був напрочуд тупим дитваком, якого часто били по тім'ячку.

— Ми не полюємо на героїв. Ми просто полюємо і добуваємо в бою те, що можемо. Ми завжди так жили й будемо жити. Немає жодних причин щось змінювати.

Коротун вказав на всяке тілами поле бою, де вони зазнали нищівної поразки.

— А оцієї причини хіба не досить?

Торд роздратовано застогнав.

— І чим ти пропонуєш нам зайнятися? Обробляти землю? Будувати села? Стати цивілізованими й слабкими? — ехидно вишкірився він. — Я бачу, ти вже почав.

— Нам треба спробувати щось нове, — Арчі пропустив образи повз вуха. — Зараз наші методи неефективні. Сюди щодень прибуває дедалі більше героїв, скоро вони побудують ціле село. Або навіть місто.

— Ти дурень.

— А коли закінчать, то їх уже ніщо не зупинить. Тоді вони одним розбитим загоном не вдовольняться, вони переб'ють усе плем'я.

— Це слова боягуза!

— Ми замість мисливців станемо жертвами. Вони вистежать нас і винищать усіх до одного!

Торд хоч і був поранений, та все ж рухався так швидко, що очі Арчі за ним не встигали. Ось він стояв, опираючись на